

LA LLEGENDA DEL CASTELL FORMÓS

Conta la llegenda que l'any 897 en Llop Ahmat Al-Qasi, senyor muladí de la Marca Superior, descendent del comte Casius, famós per ser molt temut, batisser i un fort guerrer que ningú no podia igualar, trià Balaguer per descansar i refugiar-s'hi, i per aquest motiu manà construir el seu castell senyorial. Enemics no li faltaven, ja que feia poc que havia ferit de mort el mateix comte Guifré el Pilós.

Rere la fortificació encimbellada s'amagava un formós palau. L'aigua brollava de les fonts. Al jardí no hi faltaven la lavanda i l'espígol que perfumaven totes les estances.

Conten que el senyor Llop estava cansat de tantes batalles i tip de sentir les queixes dels seus súbdits. Així que va cridar a tots els saberuts en lleis i costums d'aquelles terres, des dels més poderosos fins als més humils, per trobar la solució més adient. Tothom deia la seva però cap semblava satisfer-lo. “Una pandèmia de la grip seria ideal per reduir prou la població. Hi hauria prou menjar pels supervivents i, a més, només quedarien els més forts” digué un d'ells.

—Qui ha estat el brètol que ha dit aquesta bajanada? —preguntà en Llop—. Algú que té aquestes idees al seu cap no mereix conservar-lo. Que l'hi tallin! —ordenà irat.

Estava tan empipat que amenaçà amb tallar-los el cap a tots si a la fi d'aquella nit no tenia una proposta prou satisfactòria. Llavors un dels consellers va tenir una idea brillant, pròpia d'una il·luminació divina.

—Senyor, heu dit que esteu tip de sentir tantes queixes per part dels vostres súbdits. Que us crema la sang quan algú acut a vós implorant clemència. Heu fet molts sacrificis i cap d'ells ha fet sorgir els seus desitjables efectes. Permeteu-me que us proposi una llei amb la qual aconseguireu que ningú es queixi més d'allò que es deu i que tanmateix us farà semblar un home just que escolta el seu poble.

En Llop, molt intrigat, volgué saber de què es tractava. El conseller va prosseguir:

—La llei dels mots curts. Serà una llei per racionalitzar el desgast fútil de paraules. A partir de la seva entrada en vigor tothom s'haurà d'expressar només emprant mots monosil·làbics i qui no ho faci serà acusat de balafiador. Ningú us podrà dir, a pena de perdre el seu cap, la collita s'ha anat en orris per una pedregada perquè com a molt us podran dir que “molts llamps i trons han fet mal al meu hort”. Tot quedarà relativitzat al

mínim efecte. La gent no perdrà el temps xerrant i tots treballaran molt més; i a més producció, més diners que recaptareu i tots contents.

El ressò dels aplaudiments va fer trontollar tot el palau, que a partir d'aquell moment convingueren en anomenar-lo *hisn bell*, i no castell formós, d'acord amb la nova llei.

Ben aviat s'adonaren de les dificultats de la llei. A molts els va costar la vida una simple errada. Ni metges, ni festes, ni préstecs, ni medicines... Només es comprava gra, pa, te, mel, ous, llet, carn i peix. La gent gairebé va emmudir pel risc de ser escoltat per algun traïdor. Al mercat de la plaça Mercadal tothom assenyalava amb el dit i tot valia, un, dos, tres o cinc xics d'or. El poble s'anà tornant més ignorant. Ja ningú llegia perquè els llibres es van declarar objectes perillosos d'alt risc. Es limitaven a emprar una vintena de paraules pel seu dia a dia. Els capellans només batejaven noms com Mar, Pau, Ruth, Jan i hom es resignà a dir-se amb la primera síl·laba del seu nom, la qual cosa no molestà gens al senyor muladí, donat que s'anomenava Llop. Però amb la manca de paraules, vingueren els dies més obscurs que mai haurien pogut imaginar. La tristesa i la manca d'esperança ompliren els seus cors i qui gosava protestar, com no tenia l'habilitat per a fer-ho, ho pagava amb la mort.

Fins a un dia que, mentre en Llop passejava pel palau més avorrit que tranquil, des que ningú no l'empipava, sentí una veu dolça i melodiosa entonant una bella cançó:

«El teu buit em bull la sang quan ets a prop meu. Ai! el cor em fa un salt brusc quan sent el teu nom: Llop, Llop, Llop... En tinc prou amb un ris teu. Sens tu, sóc un mar que no té nau, erm com el sòl quan no plou. Qui no perd el seny per tu? Ai, Llop! Ai Llop! Vull la mort si no et tinc. M'has de dar un bes del mel a la mà, o si vols dos al nas i qui sap si tres al braç o cinc al bell mig del meu pit. Jo tinc més de mil per dar per tots plecs del teu cos. Ai, Llop! Ai, Llop! Jo vull ser amb tu. Ai, Llop! Ai, Llop! ».

Asseguren que, tot i pertànyer a dos mons ben diferents, l'enamorament sorgeix immediatament quan es troben un home ben plantat i una dona d'aigua, com era aquest cas. O per a ser més precisos, una goja: una criatura màgica d'una fascinant bellesa. Els indoctes en la matèria l'haurien anomenada fada, però aquest mot com a tal no apareix fins al segle XIV. És per això, que cal deixar clar, que qualsevulla història esdevinguda abans d'aquesta època, és molt poc fiable si la protagonista és una fada, ja que en realitat es tractaria d'una goja o una aloja.

La goja de la nostra llegenda s'havia traslladat a viure a les fonts i els safareigs de reg del palau, d'ençà que s'assabentà que un humà corpulent i formós habitava allà dins, donat que els homes ben plantats els resulten irresistibles. La goja sortia a dansar de nit, a la llum de la lluna, quan tothom dormia i espiava Llop descansant al seu llit. Però aquella nit de lluna plena, amb l'apetit sexual desfermat, la goja se les havia fet venir bé per ensibornar en Llop i posseir-lo bojament.

–Per Allah, quina bellesa! No em neguis l'amor o d'amor moro–. Llop s'havia quedat tan encisat escoltant-la cantar que ja era tard quan s'adonà que havia perdut el cap en el sentit més literal de la paraula, perquè acabava d'incomplir la seva pròpia llei.

–Només jo t'he sentit, senyor meu, i no penso dir-ho a ningú –somriugué la goja–. Per descomptat, si tu no m'ho fas pagar amb la meva vida–prosseguí parlant encara que només es tractés d'un giny, conscient de la seva immortalitat i que a la mínima amenaça li llençaria un sortilegi que el tornaria de pedra–.Em faràs dir Àjab i et casaràs amb mi. Si fas el que et dic et prometo prosperitat i una felicitat infinita. Això a condició que no revelis la meva condició sobrenatural o en cas contrari no em tornaràs a veure mai més i seràs terriblement assassinat pels teus enemics.

En Llop no es féu esperar i acceptà el pacte encantat (mai tan ben dit). L'endemà mateix, per a la sorpresa de tots, anuncià: –Dic prou a la llei dels mots curts! –seguit d'una gran ovació dels allà presents. Amb grans honors celebraren el casori d'en Llop amb la misteriosa dama, qui sap si vinguda de terres de l'Orient llunyà. El poble sortí de la foscor i tots va ser feliços durant un temps, o com a mínim, menys desafortunats. Van tenir tres fills: l'Issa, el Muhàmmad i el Mutàrrif i tot anava com oli en un llum.

Fins a un dia que en Llop tornava d'una cacera i trobà la seva muller parlant molt amorosament amb un guarda del castell. Enfurismat es dirigí cap a ella, tot cridant: “Dona d'aigua havies de ser, que no et pots estar de seduir tots els joves gallards!”. Àjab va sortir corrents del castell i va desaparèixer per sempre més.

La gent d'aquelles contrades, que s'estimava molt la goja per la prosperitat que els havia portat, s'aixecà contra Llop. I conten que just aquell any 927, en Llop fou foragitat pels seus súbdits i abandonat pels seus soldats. Es veié obligat a vagarejar sense rumb, amagant-se en coves i muntanyes boscoses. El comte de Pallars, que sabia que rondava per la zona, s'oferí a acollir-lo a casa seva. En Llop, esgotat de tant dormir sota el cel ras, acceptà sense sospitar que seria terriblement assassinat, tal com la seva

esposa goja li havia sentenciat. I així acaba aquesta llegenda d'aquest dissortat senyor muladí, que narraren els sarraïns i els pagesos, tal com la narren les ancianes i els ancians, perquè ho sàpiguen les altres gentes, de generació en generació, i també en aquesta ocasió.